

★ JULIA DONALDSONOVÁ ★

Princezna Zrcadlenka

a dvě oslavy naráz

Princezna Zrcadlenka

a dvě oslavy naráz

★ JULIA DONALDSONOVÁ ★

Princezna Zrcadlenka

a dvě oslavy naráz

Ilustrovala

* LYDIA MONKSOVÁ *

B R I O

Text copyright © 2003 Julia Donaldson
Illustrations copyright © 2003, 2015 Lydia Monks
Translation © 2017 Kateřina Chocholová
Czech edition © 2017 Nakladatelství Slovart, s. r. o.
First published 2003 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan, a division
of Macmillan Publishers International Limited

Pro Molly

Obsah

Kapitola první

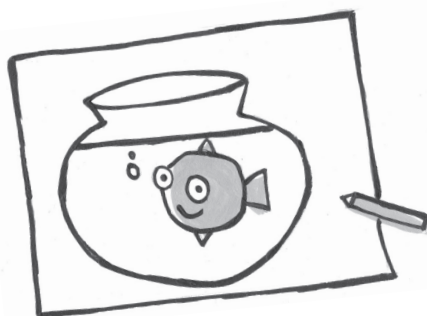
Dvě oslavy naráz 9

Kapitola druhá

Kymácivá středa 41

Kapitola třetí

Kouzelné brambůrky 63

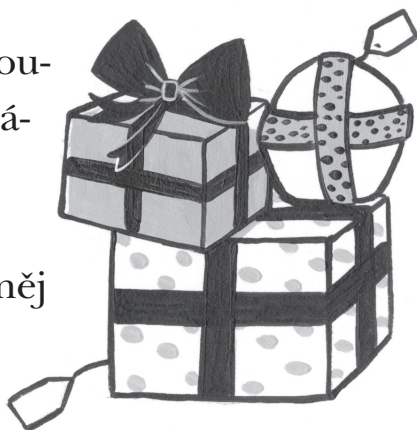
Kapitola první

Dvě oslavy naráz

„Všechno nejlepší, Milouši,“ řekla Elenka a podávala svému šestiletému bratranci dárek. Ten ho popadl a strhnul z něj papír.

„Knížka! Nesnáším knížky – jsou nudný,“ prohlásil a hodil dárek na podlahu. „Proč jsi mi nekoupila počítačovou hru?“

Milouš byl protiva a bohužel byl přesně o dva roky mladší než Elenčina kamarádka Klárka. Měli oslavu ve stejný den a maminka pokaždé trvala na tom, aby šla Elenka na tu Miloušovu. Nebylo to fér – hlavně proto, že letos slavila Klárka své osmé narozeniny v bazénu, s nafukovacími ledovci a pizzou.

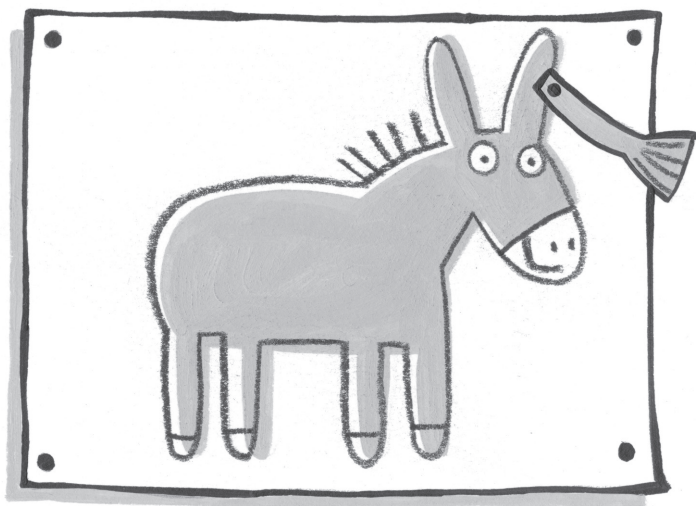
„Pojďme si před svačinou zahrát nějaké hry,“ zvolala nadšeně Miloušova maminka, teta Pavlína. To Elence náladu ještě zhoršilo. Hry byly pokaždé stejné – připni ocas oslíkovi, pošli balíček a boj o židle. Milouš vždycky vyhrál minimálně dvě z nich – jeho maminka to zařídila.

Teta Pavlína pověsila na zeď velký obrázek osla bez ocasu a každé z dětí dostalo papírový ocas se svým jménem.

„Co kdybys šla první, když jsi nejstarší, Elenko?“ navrhl teta. Zavázala Elence oči šátkem a přivedla ji k obrázku oslíka. Elenka mu naslepo připíchla ocas a všichni se zasmáli. Teta odvázala šátek a Elenka viděla, že ocas visí oslovi z ucha.

Pak se vystřídaly všechny děti a nakonec měl oslík ocasy připíchnuté k nohám,

hřívě i tlamě. Pak přišla řada na Milouše. „Nezavazuj to moc pevně,“ přikázal mamince. Když se postavil před obrázek osla, Elenka viděla, jak zaklání hlavu a snaží se dívat pod dolním okrajem šátku. A samozřejmě, přidělal ocas přesně tam, kam patřil.

„Skvělá práce, oslavenče!“ pochválila ho teta Pavlína a dala mu cenu, kterou byla obří krabice pralinek. „A teď si zahrajeme mrtvé lvy,“ prohlásila. V téhle hře si všichni lehli na podlahu a snažili se nehýbat. Když jste se pohnuli, vypadli jste ze hry – pokud jste ovšem nebyli Milouš. V tom případě jste ječeli: „Já se nepohnul, nepohnul jsem

se, *nepohnul!*“ – tak dlouho, dokud vám maminka nedala další šanci.

Teta Pavlína vytáhla krabičku barev na obličej a navrhla, že by děti pro změnu mohly být jiná zvířata z džungle, neje-
nom lvi. Požádala Elenku, aby před vel-
kým zrcadlem v předsíni namalovala
menším dětem na obličej zebří a tygří
pruhy.

Namaskované děti uháněly zpátky do obý-
váku a Elence zbývalo namalovat si
vlastní obličej. Cítila se otráveně, a proto
se rozhodla pro hada. Vytáhla zelenou
barvičku a chtěla začít malovat, když si
všimla, že rty v zrcadle se hýbají, a uslyše-
la známý hlas.

„Tebe taky pozvali?“ zeptala se Zrcad-
lenka.

